

'Die mannen met die rode hoedjes'

Hun faam groeit met de dag. Bijna alle Hoekschevaarders kennen inmiddels het Polderkoor 'Den Driesprong'. Zeker wanneer wordt gesproken over 'die mannen met die rode hoedjes', volgt al snel een teken van herkenning. Cees Kooijman (82) en Bud Neeleman (70) vertellen over hun passie. Het plezier van de medemens staat daarbij hoog in het vaandel.

Door: Henk van den Heuvel

De aan de Blaaksedijk geboren en getogen Cees Kooijman ('ik woonde op de Molleka') geldt als oprichter van het koor, Bud Neeleman uit Heinenoord is zijn rechterhand. Moet je daar nog aan beginnen op die leeftijd? Zo werd Cees gevraagd bij weer een nieuw zangavontuur. Als oprichter van het Shantylkoor 'De Hoeksche Waard' had hij z'n sporen al verdiend op dit gebied. „Zolang je het wilt en zolang het gaat is het geen probleem. Voor iedereen houdt het een keer op natuurlijk. Voorlopig vind ik het geweldig om te doen”, zo legt hij uit. De oprichting van het mannenkoor kwam tot stand in de loop van 2015. Ook Bud Neeleman was voorheen actief in het Shantylkoor. Door een verschil van inzicht sleet hij daarna zijn dagen met koffie drinken, fietsen en nieuwtjes uitwisselen in het Rustpunt Den Driesprong. Daar ontstond het idee om toch weer te gaan zingen. Bud: „Er ontstond een gevoel van moeten we nou niet iets gaan doen? Hoe kunnen we iets beteke-

nen voor andere mensen?” De gedachte om een koor op te richten sloeg aan bij leeftijdsgenoten. Arie Wols, de uitbater van Den Driesprong aan de Blaaksedijk, bood spontaan een oefenruimte aan. En gratis koffie. „Dat vonden we zo leuk dat we ons koor naar zijn etablissement hebben vernoemd, 'Den Driesprong' dus.”

Meeste stemmen gelden

De vrijblijvendheid van het zanggezelschap wordt benadrukt door de gekozen organisatievorm: geen. Geen stichting of vereniging, geen bestuur, geen bestuursleden. „We zijn alleen lid van de LOVOK. De 'Landelijke organisatie voor ouderenkoren' verzorgt voor ons de afdracht van de BUMA/STEMMARECHTEN. We betalen per jaar een vast bedrag per koorlid aan hen, daarna kunnen we zingen wat we willen”, zo legt Neeleman uit. Hun repertoire omvat meer dan de bekende zeemansliederen. Nederlandstalig, van alles en nog wat. De keuze voor bepaalde smartlappen en tranentrekkers wordt voorgesteld door de leden. „Als het ons leuk lijkt leggen

we het voor aan de dirigent en de toetsenist, het echtpaar Elly en George Klunder uit Strijen. Als zij kunnen zorgen voor begeleiding en muziek wordt het nummer na algehele goedkeuring toegevoegd aan onze lijst. En na een week of drie oefenen lukt het dan wel om er mee naar buiten te treden.” Hoewel ook al enkele Engelse nummers ten gehore zijn gebracht lijkt dat internationale tintje alweer te gaan verdwijnen. „Niet iedereen voelt zich daar prettig bij”, zo legt hij uit. „En dan geldt het systeem van meeste stemmen gelden.”

Van 'groentjes' tot 'die mannen met die rode hoedjes'

De tegenwoordige outfit van de koorleden is eveneens via dat principe tot stand gekomen. Bud: „Ik had als suggestie om allemaal gekleurde hesjes te gaan dragen. Daar was geen meerderheid voor te vinden”. Een ingeving van Cees, samen met vriendin Corrie, bleek een gouden greep voor de herkenbaarheid van het gezelschap. Rode hoedjes. En rode bretels op een wit overhemd. „We krijgen daar veel reacties op. Vooral de vrouwen vinden het leuk”, zo grapt Cees. Een echte oprichtingsdatum van het koor is niet voorhanden. Aan het einde van een leerzaam proces kon in december 2015 worden gesproken over het eerste serieuze optreden. „Dat was bij mijn zus”, zo blikt Cees

terug. „Ze werd toen 90 jaar en genoot enorm van onze zangkunsten”. Bud onderschrijft deze herinnering, maar de eerlijkheid gebiedt hem een nuance aan te brengen. „Ons echte eerste optreden liep helemaal in de soep. Dat was daarvoor al. De accordeonist stond te ver weg, het waaide hard en we waren niet goed voorbereid. Vul de rest maar in, het was niet om aan te horen.”

Motivatie van de koorleden

Het inpassen van optredens in de agenda wordt steeds lastiger, de populariteit neemt ongekende vormen aan. De telefoon van Cees rinkelt regelmatig, zo'n twee à drie verzoeken per week komen er binnen. „Overal waar we komen hoor je de mensen over de warmte en het enthousiasme die wij uitstralen. Het succes is veel groter en sneller dan verwacht.” De grootste uitdaging zien beide mannen in het gemotiveerd houden van de koorleden. „We treden veel op in bejaardenhuizen. Fantastisch om te doen, maar we willen waken voor een sleur. Koorleden moeten iedere keer weer zin hebben in het optreden. Om dat gevoel vast te houden zoeken we vooral variatie.” Het bezoek van festivals lijkt in die behoefte te kunnen voorzien. De meest verre en langste trip voerde onlangs naar Ameland, het leverde onvergetelijke herinneringen op. „Maar natuurlijk moet er dan van alles worden geregeld”, zo legt Cees uit. „Het verblijf daar is best lastig, in die periode waren er 45000 toeristen op dat eiland. Een half jaar van te voren was de veerboot op ons voorkeurstijdstip al volgeboekt.” Bud: „Ons grootste publiek tot nu toe was op Ameland. Je krijgt een enorme kick als je zoveel mensen ziet die het leuk vinden wat we doen. Het meezingen en het klappen, tot het einde toe.”

Gelukkig om te mogen zingen

Op de vraag of iedereen geschikt is om te zingen in hun koor geeft Bud een bevestigend antwoord. „Zingen is vooral durven. Als je gaat verkrampen wordt het al snel vals.” Cees heeft als ervaren rot gezorgd dat de koorleden zich wat dat betreft snel kunnen ontplooiën. „We wijzen iedereen een vaste plek toe. Degenen die dan bij elkaar staan kunnen aan elkaar wennen. En al die stemmen bij elkaar vormen iets prachtigs.” Een extra publiekstrekker is de oude bus van

Agenda

- 29 augustus:
Open Hof Oud-Beijerland
- 1 september:
Immanuel, 's-Gravendeel
- 2 september:
Camping Stad aan 't Haringvliet
- 5 september:
Verzorgingshuis Sterrenlanden, Dordrecht
- 16 september:
Korenfestival Klundert
- 4 oktober:
Humanitas Hoeksche Waard
- 19 oktober:
Ouderenbond Westmaas
- 25 oktober:
Seniorenmiddag Maasdam
- 14 november:
Ouderenbond Klaaswaal
- 9 december:
Hooge Weide, Strijen
- 12 december:
Vereniging van Huisvrouwen, Puttershoek
- 19 december:
Opvangcentrum Puttershoek

Cees. Deze wordt gebruikt voor het vervoer van enkele koorleden en het materieel van het koor. „Die heb ik 25 jaar geleden gekocht, het is een Belgische brandweerbus. Een Ford model A uit 1928. We hebben heel wat bekijks zodra we daarmee arriveren.” De uitgaven van het koor worden opgebracht door de koorleden. En maandelijks stoppen ze ieder een vast bedrag in een pot, om iets leuks van te doen. „Iedere hobby kost geld”, zo legt Cees uit. „We houden de kosten zo laag mogelijk.” Vooral het groepsgevoel en het onderhouden van de sociale contacten zijn motieven om tot dit koor toe te treden. De beloning voor alle inspanningen is te zien in de ogen van het publiek. Bud: „Onze insteek is een sociale insteek. Het moet overkomen op het publiek dat we dit graag willen.” Dat dit regelmatig lukt onderschrijft Cees, ter afsluiting. „We hebben al bijzondere dingen meegemaakt wat dat betreft. Iedereen geniet en reageert op onze muziek. En die lichaamstaal bij optredens voor gehandicapten, niet zelden staan we met kippenvel te zingen. Dan denk ik wat ben ik gelukkig dat ik hier mag zingen.”

Links Bud Neeleman, rechts Cees Kooijman.

De koorleden bij hun 'Polderexpress', een Belgische bus uit 1928.

